

ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ένας άλλος πόρος χρημάτων για τους συνθέτες είχε να κάνει με την εξέλιξη της τυπογραφίας, η οποία αναπτύχθηκε ραγδαία κατά το 18ο αιώνα. Έτσι, αν ένα μουσικό κομμάτι είχε επιτυχία, τυπωνόταν και ο δημιουργός είχε άμεσα οικονομικά οφέλη, ενώ εκτός από το συνθέτη χρήματα κέρδιζε ο ενδιαμέσος έμπορος. Ανάλογα με την επιτυχία του κομματιού ήταν και τα κρούσματα πειρατείας. Οι νόμοι περί πνευματικής ιδιοκτησίας ήταν ανύπαρκτοι και ο συνθέτης δεν μπορούσε να ελέγξει τα παράνομα αντίτυπα που κυκλοφορούσαν σε μια άλλη χώρα ή πόλη.

Το Άμστερνταμ, το Λονδίνο και το Παρίσι αποτελούσαν τα κυρίως τυπογραφικά κέντρα της περιόδου που εξετάζουμε. Από τους ανθρώπους που ίδρυσαν μουσικούς εκδοτικούς οίκους, άλλοι ξεκίνησαν ως πωλητές οργάνων, όπως ο John Walsh στο Λονδίνο, άλλοι ως χαράκτες, όπως ο Artaria στη Βιέννη, άλλοι ως βιβλιοπώλες και εκδότες παντός βιβλίου, όπως ο Breitkopf στη Λειψία, και άλλοι ως συνθέτες, όπως ο Hoffmeister επίσης στη Βιέννη. Η κυριότερη και συχνότερη μέθοδος εκτύπωσης μουσικής ήταν αυτή της χάραξης χάλκινων φύλλων από ειδικούς τεχνίτες.

Οι έξι σονάτες για βιολί και πιάνο του Mozart

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ -ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ